

— Какво значи това?

— Това значи, господине, отговори Тенардие, че азъ ще си зема Козета.

Момичето изтръпна и се заврѣ въ човѣка. Непознатиятъ погледа втренчено Тенардие и рече провлѣчено:

— Ще си земешъ Козета ли?

— Да, господине, ще си я зема. Азъ размислихъ отсетнѣ и се убѣдихъ, че нѣмамъ право да продавамъ това сираче. Азъ съмъ честенъ. Дѣтето не е мое, а на майка си. Може тя да е умрѣла, но въ такъвъ случай трѣбва да има нѣкаква разписка отъ нея.

Човѣкътъ безъ да отговори, бръкна въ джоба си и извади голѣмия си портфелъ съ паритѣ. Тенардие потрепера отъ радостъ.

— „Здраво, мисли си той, ще се държа, той може да иска да ме подкупи“.

Човѣкътъ се озъртна насамъ-натамъ, — изъ гората нѣмаше никой. Той бръкна между банкнотитѣ и извади една бѣла хартишка.

— Имате право! Каза той, на, четете.

Тенардие пое книжката и прочете:

„Господине Тенардие,

Прѣдайте Козета на приносителя това писмо. Всичкитѣ направени отъ васъ дребни разноси ще ви се заплатятъ.

Фантина.“

— Познавате ли този подписъ? запита човѣкътъ.

Тенардие не възрази нищо, защото познаваше подписътъ на Козетината майка, но прибави:

— Нека бжде така, господине, земете я. Но платете ми всички разноси, а тѣ сж много.